

REISVERSLAG WASHINGTON

22-30 OKTOBER 2005

Zaterdag 22 oktober 2005

Het is even voor negen uur 's-avonds als ik aankom in het HI Hostel aan 11th street in Washington DC. Tot dan toe heeft het niet echt meegezeten. Om te beginnen had ik hier al aan het begin van de middag moeten zijn. Maar bij het inchecken op Schiphol krijg ik te horen dat de vlucht 'overbooked' is. Bij de gate blij ik inderdaad niet meer mee te kunnen. Vier meiden (twee Amerikaanse, een Argentijnse en een Wit-Russische) ook niet. Terwijl zij aan alle kanten hun ongenoegen laten blijken en tegen de grondstewardes van KLM lopen te klagen en een schadevergoeding eisen, leg ik maar neer bij de feiten. Ik krijg een bon om op kosten van KLM te lunchen en op kosten van KLM m'n hostel te e-mailen dat ik later aankom. Ondertussen gaat KLM op zoek naar een alternatief om me toch naar Washington te krijgen. Na een tijdje in onzekerheid te hebben verkeer, word ik op een vlucht naar Parijs gezet. Daar kan ik vervolgens overstappen op een vlucht naar Washington. In plaats van om twee uur zal ik nu om zeven uur aankomen. Dat overleef ik wel :-). Ik ren naar de andere kant van Schiphol voor de vlucht naar Parijs. Eenmaal aan boord komt een stewardes me vertellen dat m'n bagage niet is geregistreerd als 'geladen'. Of dat betekent dat m'n tas nog op Schiphol staat of dat hij misschien wel aan boord is, maar dat ze dat niet zeker weten, dat is me op dat moment nog niet duidelijk. M'n tas is wel doorgelabeld naar Washington, dus uiteindelijk zal-ie wel aankomen, maar toch. Afwachten dus. Na de overstap op Charles de Gaulle en de lange, toch wel vermoeiende vlucht naar Dulles International Airport, blijkt m'n tas inderdaad niet te zijn meegereisd. De fout is niet in Amsterdam gemaakt, maar in Parijs, want daar staat m'n tas op dat moment nog. Hij zal morgen met de eerstvolgende vlucht worden meegestuurd en bij m'n hostel worden afgeleverd. Dat hopen we dan maar.

Ik ben behoorlijk moe als ik in m'n hostel aankom. Door het tijdsverschil is het voor mij midden in de nacht en aangezien vandaag niet echt soepel is verlopen, is het ook niet zo gek dat ik moe ben. Hopelijk slaap ik goed en werkt het weer morgen een beetje mee. Ik heb in het vliegtuig bedacht wat ik allemaal wil gaan zien en doen. Ik ben benieuwd.

Zondag 23 oktober 2005

Om negen uur sta ik op en strek ik aan wat ik bij me heb en tegen half tien loop ik m'n hostel uit. Tegen de voorspelling in is het prachtig weer: fris, maar de zon staat aan een strakblauwe hemel. Even later ben ik helemaal in m'n element als ik bij Starbucks aan een Breakfast Blend en twee sesame bagels zit :-). Na dit typische Menno-in-Amerika-ontbijt loop ik K street af richting de Potomac river. Ik krijg al meteen een goeie indruk van de stad, met z'n brede straten (boulevards bijna), brede trottoirs en veel groen. Overal hoppen eekhoorns in het rond :-). Voordat ik bij de Potomac aankom, loop ik langs het beroemde Watergate complex, waar in 1972 is ingebroken door medewerkers van de campagne voor de herverkiezing van president Nixon. Helaas voor die laatste beten twee jonge, ambitieuze journalisten zich in de zaak vast, hetgeen uiteindelijk leidde tot het aftreden van de president. Naast het Watergate complex ligt het 'John F. Kennedy Memorial Center for the performing arts', een strak vormgegeven gebouw. Ik loop door naar Thompson's boat centre aan de Potomac. Er zijn namelijk twee manieren om Washington te verkennen: lopend en per fiets. En voor die laatste optie kies ik vandaag. Op mijn gehuurde fiets (zo'n malotig fietsje bekend uit Amerikaanse films en series) rijd ik langs de Potomac richting de Arlington Memorial Bridge. Ik stop bij het imposante Lincoln Memorial, dat met de rug naar de Potomac en met de voorkant naar de 'Mall' staat. De Mall staat voor later deze week op het programma, maar vanwege het mooie weer schiet ik alvast wat plaatjes van het Lincoln Memorial zelf en van de Reflection Pool met het Washington Monument op de achtergrond. Een erg mooie plek. Vervolgens fiets ik naar Arlington Cemetery. Hier parkeer ik m'n fiets bij het visitor's centre en loop ik over de begraafplaats, die doet denken aan de Amerikaanse begraafplaatsen die ik in Normandië heb bezocht. M'n doel is het graf van John F. Kennedy. Het is een sober graf met plaquettes voor Kennedy zelf, z'n vrouw en twee kleine plaquettes voor hun twee vroeggestorven kinderen. Ook is er een eeuwigbrandende vlam. Het is een indrukwekkend moment om hier aan het graf van deze beroemde, charismatische en veel te vroeg gestorven president te staan.

Ik rijd terug naar de rivier en sla rechtsaf, de George Washington Memorial Trail op, een voet- en fietspad dat vlak langs de rivier loopt. Hier vandaan kan je goed zien hoe 'plat' Washington is. Geen enkel gebouw is hoger dan pak 'm beet 12-15 verdiepingen, alleen het Washington Monument toort hoog boven alle laagbouw uit. Ik steek de rivier weer over, waar ik bij het Thomas Jefferson Memorial kom. In een omzuidde galerij staat een enorm groot beeld van de derde president van de Verenigde Staten, met op de wanden van de galerij enkele citaten uit zijn bekende werken, waaronder natuurlijk de Declaration of Independence. Bij het memorial ga ik even zitten om een broodje te eten. Dat Washington de stad van de monumenten is, blijkt wel als ik even later langs het Franklin Delano Roosevelt Memorial kom. Dit keer geen marmeren zuilen, maar een heel park met donkerbruine wanden waar je als het ware door de vier termijnen van het presidentschap van Roosevelt wordt geleid. De Tweede Wereldoorlog, de New Deal, aan de hand van in de wand gekerfde citaten van de president wordt hier de langstzittende president van de Verenigde Staten herdacht (Roosevelt werd een recordaantal van vier keer gekozen, maar overleed tijdens z'n vierde termijn). De weg brengt me terug bij het Lincoln Memorial. Voordat ik naar m'n hostel fiets om te kijken of m'n bagage al is aangekomen, fiets ik even langs het Witte Huis. Het is zo'n mooi weer, daar moet ik even van profiteren :-). Vlakbij m'n hostel blijkt een vestiging van Hertz te zitten en dat komt goed uit, want ik wil vrijdag en zaterdag een auto huren om naar Shenandoah National Park te gaan. Vanavond even regelen. M'n tas is er nog niet, dus ga ik eerst m'n fiets terugbrengen. Hierna ben ik wel aan wat eten en drinken toe, dus loop ik naar Dupont Circle. Volgens de Lonely Planet moet dit een bruisend stukje Washington zijn, met restaurantjes, cafés, art galleries en het leven op en rond Dupont Circle zelf. Bij Potbellini (een soort Subway) bestel ik een broodje en een diet coke en werk ik m'n reisverslag bij. Al met al heb ik al best veel gezien. Ook heb ik al twee fotorolletjes volgeschoten :-). Die fiets was ècht een goed idee en het weer werkt geweldig mee! Lucky me :-). Terug in het hostel mail ik het thuisfront en tot m'n opluchting blijkt m'n tas inmiddels te zijn aangekomen. Ik ben inmiddels ook wel aan een douche en schone kleren toe. Moe van m'n actieve dag besluit ik 's-avonds in het hostel te blijven om wat te lezen en op tijd te gaan slapen.

Maandag 24 oktober 2005

Ik word tegen acht uur wakker door het geluid van het verkeer en de bouwvakkers aan de overkant. Na gedouched te hebben, loop ik om half negen K street weer af richting Starbucks. Het is redelijk bewolkt, maar de voorspelde regen blijft vooralsnog uit. Na m'n ontbijt loop ik via 11th en 10th street zuidwaarts. Als eerste kom ik langs Ford's Theatre, waar president Lincoln is vermoord. Binnen in het oude theater is het balkon waar de president zat, voorzien van een foto en de Amerikaanse vlag. Een historische plek die zo al meer dan een eeuw wordt geconserveerd. Vervolgens loop ik langs het J. Edgar Hoover Building, het hoofdkwartier van de FBI. Ik vraag de bewaker voor de zekerheid maar even of ik hier mag fotograferen, wat mag :-). M'n volgende stop is de National Archives of the United States, net als veel gebouwen hier een statig gebouw met grote zuilen. Binnen zijn de originele exemplaren van de Declaration of Independence, de Constitution en de Bill of Rights te bezichtigen, de historische documenten die de basis vormen van de Verenigde Staten. Verder doe ik het Old Post Office Pavillion even aan, een indrukwekkend gebouw dat nu wat souvenirwinkeltjes en restaurantjes herbergt. Op de hoek van 8th en D street duik ik Theaism in, een trendy theehuis waar ik een broodje en (uiteraard) een thee bestel. Even relaxen en m'n reisverslag bijwerken.

Ik besluit om 's-middags naar het International Spy Museum te gaan. Dit museum (deels interactief) laat zien wat er allemaal bij komt kijken om een spion te zijn. Ook vertelt het museum over het belang van spionage in de wereldgeschiedenis en ligt het vol met gadgets. Aan een wand met logo's van inlichtingendiensten ook het bekende logo van de Nederlandse AIVD. Omdat ik tijd over heb, loop ik door naar Union Station, een oud station met een indrukwekkende Main Hall. Terug lopend via H street kom ik door Chinatown, dat hier zo klein is dat het nauwelijks 'town' mag heten. Eten doe ik vanavond bij La Tasca, een Spaans tapas restaurant, dat er geweldig uitziet en nog lekkere tapas serveert ook.

Dinsdag 25 oktober 2005

Als ik opsta, is het buiten grijs en regent het. Een mooie dag dus om musea te bezoeken. Ik ben niet echt een museum-typje, maar hier in Washington ontkom je er niet aan. Monumenten en musea, dat is Washington. Na m'n gebruikelijke ontbijtje loop ik naar het National Museum of American History. Dit museum is onderdeel van het Smithsonian Institution, dat maar liefst acht musea op de Mall exploiteert. In het museum wordt je meegenomen door de Amerikaanse geschiedenis. Interessant is

vooral het gedeelte over Amerikaanse presidenten. Verder vindt je hier de originele Star Spangled Banner, de Amerikaanse vlag (toen nog met vijftien sterren en vijftien strepen) die inspireerde tot het schrijven van het gelijknamige Amerikaanse volkslied. De enorme vlag ligt in een laboratorium, waar hij zorgvuldig wordt geconserveerd. Verder kom ik in de hal 'teddy's bear' tegen. Nooit geweten dat de teddybeer is vernoemd naar de pluche beer van voormalig president Theodore Roosevelt :-). Een beetje zielig alleen in een vitrine zit de enige echte, originele Kermit de Kikker. Allemaal Amerikaanse geschiedenis :-). Na m'n lunch bij Subway besnuffel ik de grote museum shop, waar ze echt álles hebben op het gebied van Smithsonian souvenirs.

Omdat het nog steeds regent, steek ik de Mall over naar het American Holocaust Memorial Museum. Dit museum laat de opkomst en ondergang van het Nazisme en alles waar dat toe heeft geleid op indrukwekkende wijze zien. Veel confronterend beeldmateriaal dat voor een deel (terecht) niet voor kinderen zichtbaar is. Na al dit museumgebeuren ben ik wel toe aan een biertje. Ik ga zitten bij Andale's, een Mexicaans restaurant dat ook in m'n Lonely Planet staat. Het eten is wel ok, maar de bediening is onvriendelijk en ik ben dan ook snel weer weg. O ja, wat ze hier wel veel hebben: boeken. Ik ben in een paar boekwinkels geweest en het lijkt wel alsof iederéén hier boeken schrijft. Wat een keus.

Woensdag 26 oktober 2005

De weergoden zijn me weer eens goedgezind vandaag :-). Ondanks de koude wind is het prachtig weer. Het zal een intensief dagje worden want hier wil ik natuurlijk gebruik van maken :-). M'n Starbucks-ontbijtje is vandaag 'to go'. Als eerste loop ik langs het Witte Huis, waar het zo 's-ochtends vroeg nog erg stil is. Hoewel de straten rond het Witte Huis afgesloten zijn, kan je lopend wel gewoon tot bij het hek komen. Politie-agenten houden een oogje in het zeil. Vervolgens loop ik over de Mall (waar de herfstkleuren een mooi decor vormen) naar het Vietnam Memorial. Waarom het destijds zo omstreden was, is me nog steeds niet helemaal duidelijk. Het monument bestaat uit een zwarte granieten wand die als een scheur in de grond (een wond in de Amerikaanse geschiedenis) ligt verzonken en de namen van alle (tienduizenden) gesneuvelden bevat. Prachtig. Het Korean War Veterans Memorial is met z'n beelden van soldaten veel traditioneler. Verder loop ik over de Mall langs het hoofdgebouw van het Smithsonian Institution, ook wel 'het kasteel' genoemd. Uiteraard mag Capitol Hill niet op m'n wandeling ontbreken. Dit imposante gebouw aan het einde van de Mall is ook niet te missen. Met het Witte Huis is het Capitol het symbool van de wereldmacht Amerika en het politieke hart van de Verenigde Staten. Ik haal een free ticket om het gebouw ook van binnen te bekijken. Net als overal moet je ook hier door een detectiepoortje en gaat je tas door een scanner. Werkelijk ieder gebouw waar je in Washington naar binnen wilt, is zwaar beveiligd. Boven de stad cirkelen voortdurend militaire helicopters en sommige straten, zoals die rond het Witte Huis en de senaat, zijn afgezet met permanente roadblocks. Op het Capitol mag je rustig rondwandelen en fotograferen, maar ondertussen lopen er wel zwaarbewapende politie-agenten rond die eruitzien alsof ze eventuele verdachte personen zonder aarzelen zullen neerschieten. Het maakt onmiskenbaar duidelijk dat 9/11 ook Washington blijvend heeft veranderd en het maakt de dreiging (nog altijd) erg zichtbaar.

Achter Capitol Hill liggen het Supreme Court, ook zo'n historisch instituut, en de gebouwen van de Library of Congress, de bibliotheek met de grootste collectie ter wereld. Van die laatste bezoek ik het klassiek vormgegeven Jefferson Building. Tegen een uur of vijf loop ik achter Capitol Hill over Pennsylvania Avenue en daar kom ik zowaar een paar cafétjes tegen. In Hawk & Dove (een politieke hotspot, althans, volgens de Lonely Planet) drink ik een Budlight en werk ik m'n reisverslag bij. Eten doe ik vandaag bij de hipste tent van Washington en omstreken: Zaytinya. Een modern, strak vormgegeven restaurant waar ze 'mezzes' serveren, Griekse, Turkse en Libanese varianten op tapas. Een mooie tent en heerlijk eten. Een aanrader.

Donderdag 27 oktober 2005

Omdat ik het meeste wel heb gezien, wordt vandaag een relaxed dagje. Het is wederom prachtig weer en ik neem dus de tijd om op de Mall in de zon m'n koffie te drinken en m'n ontbijtje te eten. Vervolgens loop ik naar het Washington Monument en haal een kaartje (gratis, zoals alles hier) om naar de top van de obelisk te gaan. Vanhieruit heb je in vier richtingen uitzicht over heel Washington. Absoluut de moeite waard. De rest van de middag slenter ik uitgebreid over de Mall en loop ik tussen

10th/14th en Penn/E street wat straten en winkeltjes af. Eten doe ik vandaag goed en goedkoop: bij een Chinees in Chinatown.

Vrijdag 28 oktober 2005

Om half negen haal ik m'n auto op bij Hertz, twee blokken bij m'n hostel vandaan. Ik had de goedkoopste categorie gereserveerd, maar ik krijg een Subaru Outback 4x4 mee :-). Een half uurtje later ligt Washington achter me en rijd ik via Interstate 66 de staat Virginia binnen. In het dorpje Front Royal begint de Skyline Drive, een weg die dwars door Shenandoah National Park voert, over de bergen van de Appalachian Mountains. Deze Skyline Drive is mijn doel voor vandaag. Het weer is ontzettend wisselvallig en merendeels bewolkt. Op de hoger gelegen gedeeltes van de weg (die globaal tussen de 2000 en 4000 feet hoogte ligt) ligt sneeuw en m'n trui is hier geen overbodige luxe :-). De weg slingert zich over de bergen omhoog, regelmatig zijn er lookouts die een geweldig uitzicht bieden over de Shenandoah Valley aan de ene en de Blue Ridge Mountains aan de andere kant. Dit park is het mooiste in de herfst (vandaar ook dat ik er nu naartoe wilde), de bladeren aan de bomen zijn prachtig rood, geel en bruin gekleurd. Ik ben nog maar net in het park als ik aan de kant van de weg twee zwarte beren zie. Ik stop en rijd een stukje terug, maar de beren hebben dat ook door en maken zich snel uit de voeten. Vanaf een afstandje kijken ze nog even of ik hen achterna kom en dan verdwijnen ze. Even later kom ik een aantal herten tegen, die zich minder snel uit de voeten maken. Tegen twee uur ben ik bij Big Meadows, ongeveer halverwege de Skyline Drive. Hier is de camping waar ik vannacht slaap. Nadat ik in het (matige) restaurantje wat heb gegeten en wat boodschappen heb gedaan (moet vanavond toch ook wat eten), zoek ik een plekje op de camping, die erg rustig is (nog niet de helft van de plekken is bezet), maar waar sommigen het ondanks de kou toch aandurven om hun tentje op te zetten (let wel: er ligt sneeuw!). Ik slaap daarentegen in de auto (wat later overigens net zo koud blijkt te zijn). Ik besluit om een eindje te gaan lopen en wandel vanaf de camping de Lewis Falls Trail op. Deze wandelroute loopt dwars door het bos over onverharde paden. Ik ben hier helemaal alleen en het enige dat je hoort zijn m'n voetstappen in de sneeuw en op de gevallen bladeren. Het is oppassen geblazen want het is hier en daar verraderlijk glad. Een paar keer moet ik over omgevallen bomen klauteren. Ik weet niet hoe lang de trail precies is, maar als ik eindelijk bij m'n auto terugkeer, heb ik bijna 2,5 uur gelopen.

Zaterdag 29 oktober 2005

Na een erg koude nacht sta ik vroeg op (het is nog donker) en rijd een stukje verder zuidwaarts over de Skyline Drive. De South River outlook blijkt een perfect punt om een prachtige zonsopkomst te zien. Vervolgens rijd ik de Skyline Drive weer in noordelijke richting af. Regelmatig moet ik afremmen voor herten. Het weer is hier echt fascinerend. Het ene moment brengt de zon alle herfstkleuren tot leven, het volgende moment zit je een stuk hoger en kan je foto's maken van bevroren takken en bepalen kale bomen en sneeuw het (winterse) beeld. Het levert in ieder geval allemaal prachtige plaatjes op. Via Front Royal verlaat ik Shenandoah National Park weer. Tegen de middag kom ik aan op Dulles International Airport, waar ik de auto inlever en nog een paar uur wachten voor de boeg heb voor de vlucht terug naar huis. De terugvlucht verloopt wel zonder problemen en vertraging :-). Zondagochtend om kwart over vijf land ik op Schiphol.